

POSTANOWIENIE

Kliknij
tutaj,
aby
wprowadzić
tekst.

Dnia 11 października 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa C. spółka z o.o. sp.k. w W.

przeciwko Miastu W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 11 października 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 30 października 2017 r., sygn. akt V ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2) zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 12500
(dwanaście tysięcy pięćset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub

skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 30 października 2017 r. pozwane Miasto W. oparło wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. uznaje się zagadnienie nowe i dotychczas niewyjaśnione. Zagadnienie to musi mieć charakter istotny i być zagadnieniem ściśle jurydycznym, tj. dającym się przedstawić w sposób syntetyczny i oderwany od kontrowersji dotyczących ustaleń faktycznych lub oceny dowodów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 grudnia 2008 r., III CSK 285/08, ICBSN 2009, nr 4, s. 48). Chodzi przy tym o zagadnienie o charakterze abstrakcyjnym, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencki, a jego rozstrzygnięcie będzie miało znaczenie nie tylko dla oceny konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw. Z tej przyczyny przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej z powołaniem się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) wymaga wykazania przez skarżącego, że w sprawie występuje zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa.

Powyższych wymagań nie spełnił skarżący, powołując się na wątpliwości, czy w sytuacji, gdy w związku z uchwaleniem planu zagospodarowania planu miejscowego albo jego zmianą nie doszło do zmiany przeznaczenia nieruchomości mogą być spełnione przesłanki do wystąpienia przez właściciela albo użytkownika wieczystego z roszczeniem, o którym mowa w art. 36 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (jedn. tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 1073 ze zm. – dalej: „u.p.z.p.”). Stosownie do art. 36 ust. 1

pkt 1 u.p.z.p., jeżeli w związku z uchwaleniem planu miejscowego albo jego zmianą, korzystanie z nieruchomości lub jej części w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem stało się niemożliwe bądź istotnie ograniczone, właściciel albo użytkownik wieczysty nieruchomości może, z zastrzeżeniem ust. 2, żądać od gminy odszkodowania za poniesioną rzeczywistą szkodę. Przewidziane w tym przepisie alternatywnie roszczenia przysługują właścicielowi nieruchomości bądź użytkownikowi wieczystemu, gdy uchwalony lub zmieniony plan uniemożliwia im lub istotnie ogranicza zarówno kontynuowanie dotychczasowego sposobu korzystania z nieruchomości, jak i pozbawia ich potencjalnej możliwości korzystania z nieruchomości zgodnie z dotychczasowym przeznaczeniem wynikającym z planu zagospodarowania przestrzennego. Przepis ten dotyczy także takiej sytuacji, w której stronie przysługiwało wynikające z prawa własności uprawnienie do korzystania z nieruchomości w określony sposób, nawet jeżeli właściciel z uprawnienia tego nie korzystał. Uprawnienie to obejmuje sposoby korzystania nie tylko faktyczne, ale również potencjalne (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 19 grudnia 2006 r., V CSK 332/06, nie publ. oraz z dnia 9 kwietnia 2015 r., II CSK 336/14, nie publ.). Użyte w art. 36 ust. 1 pkt 1 u.p.z.p. pojęcie „rzeczywista szkoda” obejmuje także obiektywny spadek wartości nieruchomości wynikający z uniemożliwienia lub istotnego ograniczenia możliwości korzystania z niej w dotychczasowy sposób lub w sposób zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2013 r., IV CSK 680/12, nie publ., z dnia 12 października 2007 r., V CSK 230/07, nie publ. oraz z dnia 17 grudnia 2008 r., I CSK 191/08, nie publ.). Przedstawione w skardze kasacyjnej zagadnienie prawne było już więc przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego, z których można wyprowadzić odpowiedź na to zagadnienie. Nie jest to więc zagadnienie nowe, którego rozwiązanie budzi wątpliwości w orzecznictwie lub doktrynie, a w konsekwencji spełnia kryteria zagadnienia prawnego stanowiącego przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Drugie z powołanych w skardze kasacyjnej zagadnień prawnych dotyczy tego, czy przepisy § 16 ust. 1 - 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 września 2004 r. w sprawie wyceny nieruchomości i sporządzania operatu

szacunkowego (Dz.U. Nr 207, poz. 2109 ze zm.) dotyczące metody pozostałościowej mogą stanowić podstawę ustalenia wysokości odszkodowania za poniesioną rzeczywistą szkodę, o którym mowa w art. 36 ust. 1 pkt 1 u.p.z.p. Przewidziana w § 16 wyżej wymienionego rozporządzenia metoda pozostałościowa jest jedną z metod, przewidzianych przepisami tego rozporządzenia, określenia wartości rynkowej nieruchomości, których wybór jest także przedmiotem opinii biegłego do spraw szacowania wartości nieruchomości (por. § 56 ust. 1 pkt 8 wyżej powołanego rozporządzenia) podlegającym ocenie sądów *meriti*. W istocie więc skarżący zmierza do zakwestionowania ustalonej wysokości rzeczywistej szkody, a tym samym należnego powodowi odszkodowania ustalonego w oparciu o przeprowadzony dowód z opinii biegłego z zakresu wyceny nieruchomości, przedstawionej w formie operatu szacunkowego. Argumenty zawarte we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej w istocie zmierzają więc do objęcia kontrolą kasacyjną prawidłowości ustaleń faktycznych, którymi to ustaleniami Sąd Najwyższy jest związany ze względu na treść art. 398¹³ § 2 k.p.c., a których kontrola w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalna (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

W przedmiocie kosztów postępowania kasacyjnego, na wniosek zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną, orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 i 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. oraz przepisów § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 9 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).